

Kapitola 13

V mimozemském talíři bylo překvapivě teplo a útulno. Podával se čaj a chutné občerstvení.

„Ještě jednou moc moc moc díky za záchranu,“ říkala vděčná oranžová lama ládující se chlebičky s neptuňákovou pomazánkou. Ufon jen mávl tykadlem a doširoka se usmál.

„Mimozemské talíře jsem si představovala všelijak, ale takhle teda ne,“ sypala ze sebe modrá lama. *„Nečekala bych, že to budete tady mít tak luxusně zařízené.“*

„Nás na žádný luxus neužije,“ odmítavě zavrtěl hlavou jeden z mimozemšťanů. *„Máme tady jen to nejzákladnější. Hej – je už volná ta sauna? Jsem celý zpocený.“*

„Jaká sauna, řeklo se, že hrajeme na tři vítězné!“ ušklíbla se fialová lama, která potězkávala v kopytech bowlingovou kouli.

„Tak jo, dáme ještě jednu hru. Ted' jsem já v týmu s červenou lamou!“

Jak létajícím talířem zaparkovaným u kraje lesa duněly zvuky házených koulí a rozmetávaných kuželek, mimozemšťani vysvětlili lamám, co je na planetu Zemi přilákalo. Zachytili vzkaz a rozhodli se, že najdou spřátelené inteligentní bytosti. Po nějaký čas jen nerušeně pozorovali dění na planetě a přemítali, který živočišný druh vlastně ten vzkaz vyslal. *„Chvíli jsme si mysleli, že to byli ti vaši homo sapiens. Už jen proto, jak jsou všude po planetě roztáhlí. Ale s ohledem na to, jak všechno pustoší a jak mezi sebou válčí, jsme si nakonec řekli, že s nimi radši čas ztrácet nebudeme.“*

Nakonec si proto odchytili zástupce skutečně moudrého druhu – červenou lamu. *„A že jste ze všech lam vybrali zrovna tuhle neurotickou knihomolku, to mi hlava nebere,“* zakřenila se oranžová lama a vyměnila si s červenou několik šťouchanců.

Mimozemšťané řekli, že po krátkém čase, kdy je červená lama zasvětila do tajů této planety a poté, co udělali několik zajímavých průzkumů a odběrů vzorků půdy a bioty, je jejich mise u konce. Je na čase vrátit se zpět.

„A já jdu s nimi,“ řekla rozhodně červená lama. *„Budete mi chybět. Ale já cítím, že má budoucnost je v oblasti meziplanetárního vědeckého výzkumu. Nechcete se taky přidat?“*

„To nejde,“ řekla zelená lama. *„My máme domov tady. A příští rok se zase chceme účastnit Lamolamů.“*

„Třeba vám zašlu z kosmu návrh na nějakou šifru,“ pousmála se červená. Lamám bylo nyní jasné, že to myslí s tím stěhováním vážně.

Poslední vřelá objetí se vzornými hostiteli i s kamarádkou, již lamy možná již nikdy neuvidí. Bylo to dojemné, ale nedá se nic dělat. Život jde dále.

Lamy se bezpečně vrátily domů. Spokojeně si žily dále. Jednou za čas jim to nedalo, a v noci vyhlédly nahoru, na tu andskou noční oblohu hustě posetou hvězdami. Na které asi červená lama je? A jak se jí tam daří?

„Občerstvení tam mají na úrovni, tak si myslím, že se má dobře,“ pomyslela si oranžová při vzpomínce na neptuňákovou pomazánku.